

berettiget; men det er dog vist værd at tage Hensyn til den og søge at faa Klarhed over, hvorledes Forholdene er.

For det andet er der peget paa det ejendommelige i, at Nationalmuseets Ledelse paa Trods af Pladsmangel og Brandfare alligevel samler sammen fra hele Landet. Nationalmuseet gemmer Sagerne hen, og ingen eller i alt Fald meget faa har Adgang til at se dem. Man har — og det forekommer mig med Rette — peget paa, om det ikke var bedre at lade en Del af Sagerne opbevare ude i de mange og udmærkede Provinsmuseer, hvor der er Plads, og hvor der er brandsikre Lokaler; saa blev Nationalmuseet ikke saa overfyldt. Nu ved jeg nok, at Nationalmuseet har en privilegeret Stilling her i Landet, og det er vel ogsaa nødvendigt, at Nationalmuseet har en Særstilling i Sammenligning med andre Museer i vort Land, men denne Særstilling hviler paa gamle Traditioner og Vedtægter, der vist næsten kan siges at være ved at blive oldnordiske. Det er ikke sikkert, at det, som var hensigtsmæssigt for et Aarhundrede siden, passer paa Forholdene i Dag, og jeg tror, at Tiden snart maa være inde til, at man tager vore Museumsforhold op til en samlet Behandling for at faa en mere tidsvarende Ordning.

Det, jeg her har peget paa, har den nøjeste Tilknytning til det foreliggende Lovforslag, og jeg vil derfor henstille til den højtærede Minister og til det Udvalg, som sikkert bliver nedsat her i Tinget, at tage det, jeg her har sagt, med i Overvejelserne om Nationalmuseets Lokaleforhold.

Sundbo: Det var sikkert det almindelige Indtryk af Besøget paa Nationalmuseet i Gaar, at der var en fæl Overfyldning dernede. Vi fik maaske ogsaa Indtrykket af, at denne Overfyldning ikke i alle Henseender var saa nødvendig, som det saa ud til. Jeg kan ikke lade være at gøre den Bemærkning, at naar man har saa overmaade mange Ting, som man har dernede, var det mere praktisk at gemme nogle af dem hen og udstille lidt mindre end at udstille saa meget, at ingen Mennesker kan faa det ordentligt at se. Det var jo sikkert ogsaa heldigt, som det ærede Medlem Hr. Sneum nu lige sagde, om man udstillede det andre Steder end akkurat paa Nationalmuseet; det er et Spørgsmaal, som bør overvejes nøje, for ude i Provinsmuseerne er der jo i Regelen god Plads, der kan forholdsvis let skaffes mere Plads, og der kommer forholdsvis mange flere Mennesker, end der kommer paa Nationalmuseet.

Jeg hørte i Eftermiddags, at der paa Koldinghus Museum i et Aar havde været 25 000 besøgende; det er vel omtrent en Trediedel af, hvad der kommer paa Nationalmuseet her, og hvis et lignende Forhold gør sig gældende ude omkring i de andre Provinsmuseer, var det jo en Agitation for Nationalmuseet, om man derude udstillede nogle af de her overflødige — i hvert Fald i Øjeblikket overflødige — Ting. Man vilde derved agitere for Tilslutning til Nationalmuseet, skabe Interesse for de udmærkede, historiske Minder, der ligger dør og for Øjeblikket ikke kommer til deres Ret. Det vilde ogsaa gøre det muligt, at en langt større Del af Befolkningen fik disse Ting at se og fik Interesse for dem; i Øjeblikket er der vel kun saadant noget som en Tiendedel af Landets Befolkning, der blot een Gang kommer til at se Nationalmuseet. Hvis man fik en Del af disse ejendommelige Genstande ud til Provinsmuseerne, vilde saa godt som hele Befolkningen faa dem at se, saa vilde mange Mennesker, der ved Besøg i Provinsmuseerne havde faaet Interesse for disse Ting, naar de en Gang aflagde Besøg i København, opsøge Nationalmuseet. Det forekommer mig, at Nationalmuseet i det hele for Tiden ligner en Slags Torneroseslot, som ligger og sover, og som Befolkningen ikke kommer i Forbindelse med. Det er rigtigt, at det er Bebyggelsesforholdene, der har Hovedparten af Skylden, men jeg er ikke vis paa, om ikke Direktionen og det højtærede Undervisningsministerium kunde gøre noget til, at disse værdifulde Genstande, disse kostelige Værdier, kom ud til Befolkningen. Naar Befolkningen ikke kan komme til Nationalmuseet, saa lader det sig jo gøre at lade Museets Værdier komme ud til Folket, og jeg vilde meget gerne henstille til den højtærede Undervisningsminister, om man ikke vilde tage dette Spørgsmaal op til nøje Prøvelse.

Jeg vil ikke dermed have sagt, at Provinsen ikke ønsker Nationalmuseet ombygget, tværtimod, jeg vil gerne, saa stærkt som jeg kan, betone, at jeg tror, der ude omkring i Landet er en offentlig Mening for, at vi nu faar løst dette Spørgsmaal. Der er snakket længe nok om det, Tornerose har sovet længe nok. Der er snakket paa Kryds og paa tværs, der er fremkommet en Uendelighed af Planer, som ikke er lige vise alle sammen, det var rart, om vi nu kunde mærke Handling, at vi nu virkelig kunde faa en fælles Villie frem i denne Sag og faa den løst. Vi deltog alle i Indsamlingen til Nationalmuseet, alle Partier og alle aandelige Retninger her i Landet, og vi